

A vadmályvák útján

A nyár közepe éppen beköszöntött, forróság van, a távolban erőst emelkedik a nyári vihar szele. Sárgulnak és enyhén zöldülnek a réten a mezők. Egy zokogó lány sétál az úton hazafelé. Könnyei potyognak, mint a hús nyári zápor. Haja szőke és gyengéd, mint a selymes zsenge tavaszi fűszálak, melyeket lágyan mozgatja a szél. A szemei még így is ragyognak, tele vannak étellel. Talán várja, hogy valaki ezt végre észrevegye. Nem tudni pontosan. Máliának hívták.

Valami hiányzott neki. Nem tudta még mi. De hiányzott neki. Üresnek érezte magát, az egész élete egy értelmetlen versenyfutás, és hát utálta a versenyeket. Nem volt átlagos falusi paraszt lány. Gyengéd, érzékeny, művészlélek bújt meg benne, de emellett dolgos és becsületes is volt. Aki bár kereste az élet értelmét és mindenben látta a jót, de azt a sok jót soha nem ő kapta, hanem mindig másoknak adta. Körülötte mindenki boldognak tűnt, de ő csak akkor látszott annak mikor felvette a boldogság álarcát. Így néha a szívében ezeregy szilánk volt. „Miért olyan boldog mindenki, csak bennem van az üresség?” A vadmályvák útja végén lakott ő, ott élt az apjával és az anyjával, ott, ahol valamikor a szülei is először találkoztak. Aznap éppen az aratás utolsó napja fejeződött és az egész falu az arató bálra készülődött. A távolból egy vonat érkezik a faluba, nagy csomaggal sóhajtozva száll le egy vékony magas kimerült férfilegény. Körbenézett és tovább ment a falu központja felé, ahol már gyülekezett a nép az esti bálhoz. Valami hiányzott neki. Tudta ő jól, hogy mi az, jobban fogalmazva, ki az. De nem mondta soha senkinek. Üresnek érezte magát, az egész élete egy értelmetlen versenyfutás, pedig utálta a versenyeket. Mindenhol kereste az elismerést, de nem az emberektől, hanem attól az egytől, aki a szíve választottja volt. Soha nem kapta azt a támogatást amire szüksége volt. Ha meg is kapta, az élet gyorsan elvette tőle azt. Ami gyorsan jön, az gyorsan is megy. A keresésben már végkimerültségig elfáradt legény nagy csalódottságában úgy döntött tesz egy felfedező utat a világgörül, hogy ne gondoljon az elmúlt fájó szerelmeire. Útja során sok helyen megállt megpihenni és olykor bálakba is benézett. Beliánnak hívták. Leszállt az este és a népzeneészek nagy örömmel nekifogtak a muzsikának. A fiatalok, idősek, gyerekek és felnőttek, mindenki önfeledten táncolt, mulatozott. A terem egyik végében a leányok üldögéltek, a másikban a legények versenyeztek, hogy melyiküké a legjobb lépéssor. Az egyik végében ült Mália, a másikban Belián ropta a táncot. Felfigyelt a lány a fiúra, volt valami érdekes benne, ami másban nem. Érezte azt, amit önmagában is sokszor, látta a

boldogság álarcot és azt a piros színű tulipánt a legény mellényén. A fiú is sokszor a szemébe nézett és egyre több kérdés fogalmazódott meg benne, és még több gondolat, érzés jött elő. Sokan jöttek táncért könyörögni a lányhoz, de ő sorra mindegyik legényt elutasította mert abban reménykedett, hogy majd a tulipános fiú felkéri. De hiába várt. A legény csak magában elvult és táncolta a szebbnél szebb legényes táncokat. Végül a leány műmosollyal az arcán elfogadta az egyik türelmes derék legény felkérését és táncba indult vele. Táncolták a csárdást, a lassút, a frisset, a fiú sebesen forgatta a lányt, de Mália valahogy mégsem élvezte a táncot. Az egyik pördítés közben azonban hirtelen egy másik kéz kezdte forgatni a lányt. A lány felnézett és a meglepődéstől szíve nem tudta, hogy éppen sebesen verjen vagy meg-meg álljon. Ő volt az. A tulipános fiú. Soha nem táncolt még ilyen jót, soha nem érezte még ilyen tisztán a táncot pedig egész életében a tánc vezette. Végig táncolták az estét, a gyorsabb táncoknál kitűntek a tömegből, a lassabbnál pedig még beszélgettek is. A fiú sokszor komolyan nézett a lányra, néha-néha elmosolyodott talán. „Nem áll jól a komolyság.” - mondta a lány. Ezek után a fiú már csak mosollyal tudott rá nézni. Sok mondat elhangzása után végül Belián megkérdezte. „Honnan tudod, hogy megbízhatok bennem?” „Érzem.” - Mondta a lány szégyenlősen, lefelé szegezve tekintetét. „Te voltál az, aki felvidított amikor a legrosszabb volt. Te vagy az egyetlen, aki megért engem, akivel tudok beszélni, aki szívesen beszél velem, aki megosztja velem a gondolatait, érzéseit, aki mosolyt csalt az arcomra amikor a legmélyebb ponton voltam. Bízom benned és te is bízhatok bennem”. Ez az őszinte kijelentés után a legény is megnyílt a leánynak. „Nagyon messziről jöttem és csak átutazóban vagyok a faluban mert egy világszerte útra indultam a munkám során. Mikor meglátalak éreztem, hogy van valami különleges benned. Csak veled szerettem volna táncolni, de félttem, hogy ha most megismerlek a hiányod elviselhetetlen lesz. Már sokszor voltam rosszkor rossz helyen és nem találtam a boldogságom, és nem akartam most is, újra csalódnai. De mikor láttam, hogy mással táncolsz, az még rosszabb volt így hát úgy döntöttem, mindent vagy semmit. Ahogy gondoltam, éreztem, hát úgy cselekedtem mert túl rövid az élet”. Egy hosszú tánc és még hosszabb beszélgetés után. A lány apja már intett neki, hogy indulni kéne haza. „Mennem kell, apám az nagyon félt engem és komolyan veszi ezeket a dolgokat.” „Elkísérhetlek haza?” „Igen.” Így hát tovább beszélgettek az úton haladva, a végén már kézen fogva. Megálltak a házuk előtt és a fiú magához húzta. Megölelték egymást, de nem tudták és nem akarták elengedni egymást, így ott álltak, csendben, perceken keresztül, lehet, hogy volt egy óra is.

Az éjszaka nagyon tiszta volt, kellemes szellő lengedezett, több csillag volt az égen, mint valaha. A lány könnyes szemekkel mondta ki az utolsó mondatot. „Ha újra találkozunk, azt kívánom, hogy itt legyen ezen az úton, ahol a szüleim is először találkoztak”. A fiú a fülébe súgta hallkan. „Legközelebb, ha itt járok és te is egyedül jársz, nem megyek már tovább, itt folytatjuk az utunkat kézen fogva a vadmályvák útján, úgy ahogy a szüleid is tették azt”.